

Paluu Keimiön hiihtoretkeltä 22.3.2014

Aamu alkaa, herätys 6.00, aamiainen 6.30, lähtö 7.00. Puheensorina täyttää bussin. Lumi pölyyää, 9 astetta pakkasta. Jotkut istuvat hiljaa. Onko haikeutta ilmassa? En pysty sitä havaitsemaan.

Äsken aamiaispöydässä istuessamme huonetoverini jutteli: ”kaikki oli hienoa, koko viikko meni hyvin, oli aurinkoa, ei tuulta, sopivasti pakkasta. Loistavat ladut, niin mutta oikein kunnan luistoa ei saatu, yöpakkaset tekivät lumen nihkeäksi.” Toinen pöytäkumppani siihen: ”Ei saatu liippakeliä, niin paitsi yhtenä päivänä jäällä.” Hän hymyilee nyt niin kuin usein muutenkin. Siihen huonetoveri: ”Silloin hiihto olikin oikein hurmosta.”

Meitä on yhteensä 20 hiihtäjää ja hiihtäjätärtä. Kuljettaja kuuluttaa: ”Speden piilopirtti oikealla”! Olemme hiihtäneet viikon Keimiön maastoissa. Monille, niin itsellenikin, nämä maisemat ovat tuttuja, ja niitä tullaan katsomaan uudestaan ja uudestaan, Keimiötunturi, Sammaltunturi, Olos, Pallas, Montell’in maja, Nammalankuru, Mäntyrova, Jerisjärvi, Levi...

Istun neljännellä rivillä. Edessäni istuvat retkemme matkanjohtaja, Järvenpään Ladun tiedottaja ja kaksi muuta vetäjätärtä, sekä yksi ”tavallinen hiihtäjätär”. Nämä vetäjäleidot ovat väsyneitä, ja pian pyrkivät nukkumaan kääriytyen huopiinsa ja tyynyihin nojautuen. Näen nyt heistä vain kampaukset. Sukaisen omaa päätäni sormin, ovatkohan harvalukuiset hiukseni lainkaan ojennuksessa. Vilkaisen bussin takaosaan, vain yhdellä hiihtäjättäreillä silmät ovat kiinni. Rauhallista supattelua kuuluu sieltä.

Ea-henkilömme ja hänen miehensä istuvat takanani, hekin kuuluvat vetäjiin. Ea- henkilö tiedustelee minulta, että miten polveni jaksaa. Se kipeytyi hiukan, kun nousin viimeistä mäkeä Pallashotellille ja kaaduin siinä rähmälleni. Ajamme lähellä Ruotsin rajaa. Matkanjohtajamme muistelee hiukan särähtävällä äänellään aikoja, jolloin Ruotsista haettiin voita, ja jopa Etelä-Suomesta asti ajettiin Haaparantaan voita ostamaan. Keskustelu vaimenee edessäni, nyt puhutaan Viron viinarallista.

Autoradio soittaa vanhaa iskelmää, se on niin hiljaisella, että tuskin pystyn erottamaan sanat. Edellinen iltamme päättyi yhteiseen illanviettoon eli videoiden katsomiseen ja makkaranpaistoon. Tiedustelen bussin etuosassa istuvalta vetäjäläidiltä, että mihin aikaan hän meni nukkumaan eilen. Vastaus pienen tauon jälkeen: 'kello puolen yhdentoista maissa'.

Oikealla on juuri raivattu uusi pelto, kertoo kuljettaja. Jätjän humppa soi taustalla. Tästä on noin 200 km Kilpisjärvelle. On vaikea uskoa todeksi jos ei peltoa omin silmin näkisi.

Edessäni olevalla penkillä istuva hiihtäjätär sanoo, että näytän väsyneeltä mutta onnelliselta. Auton tuulilasiin on muodostunut alijäähtynyttä vettä, tietää matkanjohtaja. Huomaan, että tiedottajamme nukkuu. Muutamalla muullakin on silmät suljettuna kun kello lähestyy kahdeksaa. Siirryn auton takaosaan. Ihmiset vaihtavat kokemuksiaan viikosta. Puhuvat Levin hiihtopäivästä. Väsyttää, menen omalle paikalleni ja yritän nukkua. Herään horteesta 15 minuutin kuluttua. Tiedottaja on myös herännyt. Alkaa naisten naurun kikatus bussin etuosassa.

Yksi vetäjäläideistä lukee Länsi Lapin sanomia. Yht'äkkiä edessäni oleva hiihtäjätär alkaa kertoa itsestään. Hän on kuusinkertainen saappaanheiton maailmanmestari. Lisäksi hän on heittänyt lukuisia Suomen mestaruuksia. Olemme aivan ihastuksissamme. Maailmanmestari itsekkin lämpenee puhuessaan tästä harrastuksestaan, mutta aikoo siitä vähitellen luopua, ja etsiä uusia harrastuksia, myös siksi, että on äskettäin jäänyt eläkkeelle. Hetkessä saamme kuulla paljon tietoa heittosaappaista. Aluksi heitettiin nokialaisella, naiset numero 38 ja miehet 43. Koko maailma käyttää kulloinkin virallisesti voimassa olevaa samaa saapasmallia. Mutta heittosaapas on vaihtunut muutamia kertoja, italialainen saapas sisälsi puoliksi muovia. Jokaisella heittäjällä on omat harjoitussaappaansa, nykyisiä hän voi käyttää myös marjastusreissuilla; siis sekä heittoon että jalkaan. Keskustelu käy niin vilkkaana, etten ehdi tekemään kaikesta muistiinpanoja vihkooni. Vetäjätäret innostuvat pohtimaan, että voitaisiinko saappaanheittoa ryhtyä harrastamaan myös Järvenpään Ladussa. Naisten heittosaappaan paino on 800 grammaa.

Matka etenee, käymme tauolla napapiirillä. Rupattelu bussissa jatkuu. Kello on 10. Noin puolet torkkuu. Huonetoverini pitää dekkaria polviensa päällä, ja kuuntelee edessään istuvan hiihtäjätären puhetta. Joku kutoo, toinen virkkaa.

Itselleni tämä oli toinen kerta Järvenpään Ladun matkalla majoitettuna Tunturikeimiössä. Edellinen kerta (13.3. – 20.3.2010) oli siis samana viikkona kuin tämänvuotinen retkemme. Silloinkin oli kovia pakkasia ja luisto-ongelmia. Kun Vuontisjärvi – Montell – Pallas reitti mentiin tuolloin, oli aamupakkanen 28 astetta ja lisäksi voimakas lounaistuuli. Nythän meillä oli vain 25 astetta pakkasta aamulla, ja lähes tyyntä. Tämä reitti on omasta mielestäni näiden seutujen kaunein.

Soitan vaimolleni ja tyttärelleni, sitten menen tiedottajan luo auton etuosaan. Kerron hänelle, että minulla on nälkä. Kello on 11:40. Hän ja kuljettaja ryhtyvät organisoimaan ruokailuamme, ja lisäksi saan voileivän eräältä hiihtäjätäreltä.

Kello on 12:30, aurinko alkaa paistaa, lämpötila on +5 astetta. Käymme syömässä kalakeittoa klo 13:00. Sen jälkeen lähes koko peräpää nukkuu. Vain nuorin hiihtäjämme - 12 v. - vilkuttaa minulle takapenkiltä, kun käännän pääni sinnepäin. Jonkin ajan kuluttua nuori mies siirtyy auton eteen kuljettajan kanssa juttelemaan.

Kello on 16.30, kalakeitto oli rasvaista, se tuntuu painavana vieläkin vatsassani. Naiset bussin keulapäässä jaksavat taas rupertella. Joutsenia on sulapaikoissa ja pelloilla. Eipä juuri enää näy ihmisiä jäällä. Äänekosken kohdalla lumipeite loppuu.

Minua väsyttää. Kuljettaja ja matkanjohtaja keskustelevat ylinopeuksista ja ylikuormista ym. Nuorimies on kiinnostunut kuljettajan palkkausjärjestelmästä, hänestä tärkeintä on, että kuljettaja saa palkkansa. Kello 18.30 lähdetään Vaajakoskelta, viimeiseltä taukopaikaltamme. Saavumme Järvenpään 21.06 ja tavanomainen loppuhässäkkä alkaa. Kaikilla on kiire.

Meitä on kaksi, jotka haluamme ehtiä 21:14 lähtevään junaan. Sukset ja reput löytyvät nopeasti. Ehdin hyvästellä vain 5 henkilöä, sitten reipasta kävelyä rautatieasemalle. Kuulutus tulee, kun olemme laiturin pohjoispäässä. Kiristän vielä kävelyvauhtia. Kaksi nuorta miestä seisoo laiturilla, kysyn voisivatko he kantaa pienen matkan takanani tulevan rouvan reppua. ”Tietysti” ... ehdimme junaan. Pasilasta matka jatkuu taksilla kumpikin omalle tahollemme. Naiskuski kysyy minulta, että paljonko hiihdin viikon aikana. Sanoo sitten, ettei hän pystyisi samaan edes 10 vuodessa. Kello on 21:50, avaan ulko-oven ja jätän sukset ja lumilaudan rappukäytävään, saavatpahan naapurit nähdä, että olen palannut hiihtämästä. Kuulen oven napsahduksen. Nousen toiseen kerrokseen, kotiovi on auki.

Yrjö Lahtinen

Juhon (12 v.) kuulemia lausahduksia, jotka jäivät hänelle mieleen:

Ilkka (kalaravintolassa)	Onneksi tämä ruoka odottaa täällä viikonkin päästä
Matti (tunturin huipulla)	Eihän me olla kiivetty kuin kaksi metriä
Jokke Bussissa	Saatte repiä kaikki ulos jos on revontulia
Heimo	Joo joo niin niin
Kirsi	Hei olen Kirsi, olen lapinhullu
Eija:	Ei oo varamonoja mukana. Markulla monet rikki!

La: Reissu alkoi mukasti ensi vaikutelma Ok. RUOKA porokiusaus

Su: Nousu sammaltunturille ja keimiötunturin kierto. RUOKA lihapullat

Ma: Hieno reissu kokonaisuudessa suksi toimi mahtavasti. Ilma mahtava. RUOKA kalasoppa

Ti: Levillä lenkki mukava ilma Paistettiin kodassa lettuja. RUOKA vokka

Ke: Lasku alas Pallakselta (kiitoksia Yrjölle mukavasta hiihto kaverista) Käynti savusauna kylpylässä. RUOKA poron maksa

To: Kiipesimme Matin kanssa Pyhäkerolle ja laskimme alas (mahtavaa). RUOKA siika

Pe: Lumikenkäilyä (Kiitokset Yrjö ja Jouko) 2h. RUOKA poronkärästys

Muutama otos Juhon keräämästä kyselystä matkan positiivisista ja negatiivisista asioista:

Positiivista:

- porukka aivan mahtava, todella mukavaa kun saatiin paljon uusia `kasvoja` mukaan. Säätsuosivat koko viikon ajan.
- Talven valo, hohtavat hanget , hyvä ruoka , mukava seura
- Hyvät ladut, upeat maisemat
- Turvalliset ja hyvät järjestelyt, maittavaa hyvää ruokaa, mukavia uusia tuttavuuksia
- Ensikertalaisen oli hyvä ja helppo tutustua talviseen tyyliin
- Paras ryhmä jossa olen saanut olla mukana, ystävälliset ja huomaavaiset ryhmän jäsenet jotka ottivat täysin vieraan henkilön hyvin vastaan
- Juho porukan päivänsäde!

Negatiivista:

- Yksinkertaisesti ei mitään
- Liian lyhyt hiihtoviikko
- Kotiin lähtö :(

+ palumatkalla Auli ja Kirsi halusivat Kokkolan kautta Raaheen kahville

KIITOS TÄSTÄ KAIKESTA MITÄ OLETTE MINULLE ANTANEET.
TEITÄ KAIKKIA TULEE TOSI KOVA IKÄVÄ :)

Juho, 12 v.

Yrjö on takarivissä oikealla bussin oven jälkeen (iso mies).
Juho on edessä kolmas vasemmalta.